

tega velike vojaške vaje, ker ona ne dovoli denarja za nje, potrebe pa tudi ni tolike za nje. — V Parizu, glavnem mestu francoske republike, je bilo te dni zborovanje rudninskih delavcev iz vse Evrope. Govorilo se je v tem veliko, toda malo sklenilo, sicer pa jim tudi ni mogoče priti v kratkem času na bolje. — Angleška vlada ima sedaj sitnobo z ljudmi doli v Indiji, rod za rodom se vzdiguje zoper angleške vojake in težko ji bode vkrotiti ta ljudstva. — Iz trgovinske pogodbe, ki se dela med Nemčijo in našo državo, še ni resnice, vendar pa zatrjuje nemška vlada, da ni prave zapreke zoper njo. No tedaj pa bode že prej ali slej gotova. — Ruska vlada dela na to, da se vrše letos večje vojaške vaje na mejah Avstrije in Nemčije, še večje, kakor v drugih letih in svet se vpraša, čemu da se kje to izdodi. Dobro znamenje ni, ali je Rusija že v resnici sita miru? — Morilec bolgarskega ministra Belčeva še niso dobili in je malo upanja, da jih dobé kedaj. — Srbska državnica je dobila novo tiskarsko postavo in se vsled nje ne sme več pisati zoper razkralja Milana. Menimo, da je tudi najbolje tako. — Turški sultan mora vgrizniti v kiselo jabelko ter déti v kazen tiste turke, ki so v Skoplji vdrli v katol. cerkev. Kazen terja naš poslanik v Carjem gradu. — Iz Afrike se je vrnil Garibaldi v Rim ter pravi, da je izvržen denar, ki ga izdaje Italija za deželo Masava; iz te neki ne bode nikoli kakih koristi za Italijo. — Iz južne Amerike se izseljuje v zadnjem času veliko laških rodbin ter si išče doma sedaj tam, od koder so se bile kedaj podale v Ameriko t. j. v svoji domovini. Le-te torej niso našle sreče v novem svetu. — Kakor v stari Evropi, tako se čuti tudi v Ameriki potreba za denar enak v vseh državah, toda težko je tudi tam priti do tega. Komisija, sklicana iz tega namena v Washington, je razšla te dni, ne da je kaj v tem ozéru dosegla. Več glav se spravi pač težko pod enim klobukom.

Za poduk in kratek čas.

Vesela aleluja.

(Pripoved iz Savinjske doline.)

(Dalje.)

In šli so v župno cerkev, kjer je bil najrejen Božji grob in izpostavljeno presveto Rešnje telo, obdano z mnogobrojnimi lučicami in cveticami. Tamkaj je pokleknila bleda žena s svojima otrokoma in molili so, o molili so tako goreče! Otroka bila sta vsa zamaknjena v čarobno rasvetljava, in le njune male ustnice so se mezile, in večkrat se je slišal napol glasni izrek „atej.“ Mati, ki je poleg otrok klečala, zrla je v presveto Rešnje telo; in svitle solze

kapale so nji ena za drugo iz modrih oči čez blede lice, njena prsa dvigala so se krčevito, grozna bolest morala je biti v njenem srci. Pobožno ljudstvo, ki je krog te, v gorečo molitev zatopljene kopice klečala, je občudovalo pobožnost nedolžnih otrok, in videlo solze uboge trpeče blede matere. Saj pa je tudi vse poznalo pridno in pa pošteno Pušno Jero, ali nje mož je bil poklican že pred letom dni k vojakom, ker je bila vojska, in se od tega časa ni več vrnil nazaj. Nihče ni vedel, je-li še živ ali je že mrtev, a vsem se je zdelo zadnje gotovejše, kajti vsi, kateri so tudi ob istem času bili poklicani k vojakom, bili so se vrnili, le Pušnega Gašperja ni bilo več nazaj. Ker je bil on kot dninar jako priden in delaven mož, edina podpora in v preužitje svoji rodbini, ter ni imel razven kočice in malega vrta okrog nič posestva; bilo je vsem prav lahko razumljivo, zakaj da je uboga zapuščena žena vedno objokana. Vsem se je smilila uboga rodovina v srce. In ko so jo videli pred živim Bogom klečati in tako goreče moliti, vedeli so pač, zakaj da njej kapljejo solze po bledih licih. Saj ni imela uboga žena jutri na Veliko noč dati kaj svojima gladnima otrokoma, nič družega, kakor nekoliko podzemljic, katere nji je neka usmiljena sosedica darovala.

Krog klečeče žene so si nekaj tiho na uho pošepetale, ter ustale in so odšle iz božjega hrama. Počasi odšla je tudi večina družega pobožnega ljudstva, kajti bližal se je že večer in veselo ustajenje Gospodovo; le-to se je tukaj veliko soboto večer obhajalo.

Zdaj je ustala tudi Jera, in vzdramila še vedno v molitev zatopljena nedolžna otroka svoja, ter se zelo potolažena podala proti domu. Bila je mirna in potolažena, neki znotranji čut ji je oznanjeval, da je Bog uslišal njeno in njenih otrok gorečo molitev, da boše tudi za nje prišel enkrat dan ustajenja nove sreče, novega življenja.

„Jaz sem pa tako lačen, mama“, rekel je napolglasno Janezek, ko so se doma že raspravili in prižgali trsko v hladni, nezakurjeni sobi.

„Tudi jaz bi prosila kosček kruhka, mama“, prosila je Barbika milo.

„Le potrpite, ljuba moja, tolažila je bleda žena, ko so nji te besede, kakor nož prešinile srce; le potolažita se, draga otroka; ljubi Bog boše nam že kruhka poslal“. Otroka se stisneta v kot pri peči, in žena je krpala neko obleko, katere ni bila še podnevi dogotovila.

(Konec prih.)

Smešnica 15. „Ne hodi“, svari hlapec tovariša, „ne hodi tako blizo konja, sicer te brene.“ „No“, reče le-ta, „kaj pa bode tedaj!“ „Če druga nič“, odvrne hlapec, „nogo si vlomi na tvoji trdi buči“.